

ΑΓΓΕΛΟΣ ΧΑΓΙΟΣ, υποψήφιος ευρωβουλευτής της ANTARSYA

Η ανατροπή έχει αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο και μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο έξω από τη φυλακή του ευρώ και της ΕΕ, της ανεργίας, της καταστολής, του ρατσισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Αυτό τονίζει ο Α. Χάγιος, υποψήφιος ευρωβουλευτής της ANTARSYA και στέλεχος του NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση, μιλώντας για τους εκλογικούς στόχους της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

**Με την πεπατημένη της Αριστεράς δεν πάμε μακριά
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΦΩΤΙΟΥ**

Πολιτική στροφή σημαίνει ρήξη και ανατροπή και όχι απλή αλλαγή διαχειριστή

Για την κυβέρνηση το κρίσιμο ζήτημα είναι η παραμονή σε ευρώ - ΕΕ και η σταθεροποίηση του σακσές στόρι, για τον ΣΥΡΙΖΑ να δοθεί σήμα για αλλαγή κυβέρνησης, η ANTARSYA έχει στόχο;

Οι εκλογές αυτές μπορούν και θα στείλουν κρίσιμα μηνύματα. Στόχος μας είναι να σταλούν εκείνα τα μηνύματα που θα φέρουν σε καλύτερη θέση το εργατικό κίνημα και τον μαζικό λαϊκό αγώνα. Την μόνη δύναμη που μπορεί να γκρεμοτσακίσει την μισητή κυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ. Να σβήσει από τον χάρτη τους φασίστες δολοφόνους της ΧΑ και κάθε ακροδεξιό μόρφωμα. Να καταδικάσει το μιντιακό «Ποτάμι», που είναι ένα μεταμφιεσμένο εκσυγχρονιστικό ΠΑΣΟΚ, και την ανοικτή εισβολή στο πολιτικό σκηνικό εφοπλιστών και μεγαλοεπιχειρηματιών, όπως στον Πειραιά.

Αυτό όμως δεν αρκεί. Είναι ανάγκη να δοθεί ένα ισχυρό μήνυμα αλλαγής πολιτικής και επιλογής ενός άλλου δρόμου. Για να ξεκινήσει ένας νέος πιο αποφασιστικός γύρος οργανωμένων πολιτικών αγώνων για την άμεση διαγραφή του χιλιοπληρωμένου χρέους, την κατάργηση των τροϊκανών Μνημονίων, όλων των νόμων που τα εφαρμόζουν, των υποδουλωτικών Δανειακών Συμβάσεων.

Αυτό δεν γίνεται με ρηχά επικοινωνιακά διλήμματα «Μέρκελ ή Ελλάδα». Ούτε με αλλαγή διαχειριστή με κυβέρνηση σωτηρίας του ΣΥΡΙΖΑ, με πασοκικά και άλλα ρετάλια της αστικής πολιτικής. Η γραμμή αυτή κρύβει και τελικά συμβιβάζεται με την αιτία της κοινωνικής καταστροφής. Την Ευρωπαϊκή Ένωση, τον καπιταλισμό και την δομική ιστορικού χαρακτήρα κρίση του.

Δεν αρκούν τα αναθέματα και είναι ανάρμοστη η ανέξοδη δημαγωγία. Αυτό που χρειάζεται επειγόντως είναι το αντίπαλο δέος μιας μετωπικής Εργατικής Λαϊκής αντιπολίτευσης σύγκρουσης και ανατροπής. Που θα κοιτάξει κατάματα και θα παλέψει τώρα να ανατρέψει το μαύρο μέτωπο και την βάρβαρη πολιτική κυβέρνησης, κεφαλαίου και ΕΕ και κάθε ποτάμι που την ενισχύει.

Θέτουμε καθαρά το στόχο να εκπροσωπηθεί και στην Ευρωβουλή το ρεύμα που επιχειρεί να εκφράσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Που τολμά να προωθεί τη θέση ότι η ανατροπή έχει αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο και μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο έξω από τη φυλακή του ευρώ και της ΕΕ, της ανεργίας, της καταστολής, του ρατσισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων.

Δεν είναι “λίγος” ο στόχος για εργατική αντιπολίτευση μπροστά στη δυνατότητα κυβερνητικής αλλαγής και πολιτικής στροφής;

Πολιτική στροφή σημαίνει ρήξη και ανατροπή και όχι απλή αλλαγή διαχειριστή. Τέτοιες έχουν υπάρξει πολλές. Ο ενωτικός αγώνας με πολιτική λογική ανατροπής είναι ο μόνος δρόμος αναχαίτισης της επίθεσης και κατάκτησης στόχων που θα ξεπερνούν την διαπραγμάτευση των όρων χειροτέρευσης της θέσης των εργαζομένων. Που θα κλονίζουν, από αντικαπιταλιστικές θέσεις, τους πυλώνες της αστικής πολιτικής. Που θα ενισχύουν την αυτοπεποίθηση των εργαζομένων για την

επαναστατική ανατροπή!

Η συγκρότηση εργατικών και λαϊκών οργάνων πάλης και ανατροπής αποτελεί, με πραγματικούς όρους κινήματος, συστατικό στοιχείο της πρότασης για να περάσει ο πλούτος και η εξουσία στους εργαζομένους. Είναι μια άλλη αντίληψη για την πολιτική ως πλευρά της ταξικής πάλης. Που μπορεί να ανατρέψει την αστική αντίληψη της πολιτικής ως κοινοβουλευτική διαπάλη κομμάτων διαχειριστών κυβερνητικής εξουσίας.

Είναι ανάγκη να αλλάξει η πεπατημένη της υπαρκτής Αριστεράς με το σύνδρομο του κυβερνητισμού και της διαχείρισης σε όλα τα επίπεδα του κρατικού πολιτικού συστήματος, σε Δήμους, Περιφέρειες και κεντρική Κυβέρνηση. Που ανάγει τα πάντα στο κοινοβουλευτικό επίπεδο και, τελικά, στο κέρδιμα του καλπονοθευτικού μπόνους των 50 εδρών. Αυτή η λογική δεν δημιουργεί καμιά προϋπόθεση υλοποίησης ακόμα και των προεκλογικών υποσχέσεων. Έχει χρεοκοπήσει. Η Κύπρος και η Ιταλία δεν είναι μακριά μας.

Δηλαδή «όλα ή τίποτα»; Μήπως υποτιμάτε τη σημασία ενός άμεσου ρήγματος στην κυρίαρχη πολιτική;

Το αντίθετο. Δεν παραιτούμαστε ούτε στιγμή από τον αγώνα για ρωγμές στην αντεργατική επίθεση του κεφαλαίου, για κατακτήσεις που βελτιώνουν ουσιαστικά τη θέση των εργαζομένων.

Γνωρίζουμε από την πρόσφατη αλλά και την ιστορική εμπειρία ότι λαϊκές διεκδικήσεις και επιδιώξεις επιβάλλονται σε κάποια έκταση στο σύστημα από ένα απειλητικό για τα αστικά συμφέροντα πολιτικό εργατικό λαϊκό κίνημα. Από ένα κίνημα και μια Αριστερά που ασκούν μαζικό πολιτικό εκβιασμό από αντικαπιταλιστικές επαναστατικές θέσεις. Αυτό είναι το ζητούμενο και σήμερα. Σε αυτό καλείται να συμβάλει η συμπόρευση των αντικαπιταλιστικών, αντιϊμπεριαλιστικών, αντι-ΕΕ και αντιδιαχειριστικών κοινωνικών και πολιτικών τάσεων. Διότι αν η πολιτική σου κινείται εντός του πλαισίου που ορίζει το κεφάλαιο και η ΕΕ, δεν υπάρχει δυνατότητα για οποιαδήποτε “διαπραγμάτευση” πέραν των όρων χειροτέρευσης της θέσης των εργαζομένων.

Πολύ περισσότερο αυτή την εποχή της δομικής κρίσης του καπιταλισμού που έχει πραγματικό πρόβλημα ανάπτυξης της κερδοφορίας του και γι αυτό επιστρέφει στην εποχή της αιματηρής πρωταρχικής συσσώρευσης. Και αν πάντα ήταν τραγική η στρατηγική της “αριστερής” διαχείρισης του συστήματος, σήμερα είναι επικίνδυνη ονειροφαντασία.

Έστω ότι θα συμφωνούσε κανείς σε αυτό που λέτε «αναγκαίο πρόγραμμα». Το ερώτημα όμως είναι ποιος και πως; Βλέπετε απάντηση σε αυτό ή μήπως υπάρχει «κάθισμα» του κινήματος;

Στα τέσσερα χρόνια μνημονίων και κοινωνικής καταστροφής η εργατική λαϊκή αντίσταση ήταν και είναι ασίγαστη. Με μεγάλες εξάρσεις αλλά και υφέσεις. Δεν πάνε γραμμικά τα πράγματα.

Είναι απαράδεκτο να φορτώνει η Αριστερά στον κόσμο τις δικές της ευθύνες για τις διακυμάνσεις του κινήματος. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία σε κρίσιμες μάχες βγήκαν μπροστά και έδειξαν τις δυνατότητες ανατροπής της επίθεσης. Αυτό φοβήθηκαν και φοβούνται τα κέντρα εξουσίας.

Η Αριστερά θα μπορούσε να ενωθεί στις μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις, στις μάχες των εκπαιδευτικών, του ΜΕΤΡΟ, της ΕΡΤ, των εργαζόμενων στα ΑΕΙ, να σπάσει την επιστράτευση και την καταστολή να δημιουργήσει συνθήκες ριζικών ανατροπών. Δεν το έπραξε ωστόσο. Θα έχουμε πολλές στροφές μπροστά μας, δεν τέλειωσε η επίθεση, ούτε στέρεψαν οι διαθέσεις.

**Δεν θα γίνουμε συνένοχοι
στο παραμύθι της αλλαγής εντός της ΕΕ**

Κοινή δράση της μαχόμενης Αριστεράς για απόσπαση κατακτήσεων

Αν ο ΣΥΡΙΖΑ δεν επαρκεί και το ΚΚΕ επίσης, τότε ποια είναι η ελπίδα; Να μεγαλώσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ; Υπάρχει μια «υπαρκτή αριστερά». Το θέμα της κοινής δράσης και του ελάχιστου προγράμματος μπαίνει αναγκαστικά...

Ο ΣΥΡΙΖΑ προτείνει μια κυβέρνηση εντός των ορίων της ΕΕ και του κεφαλαίου και με αποδοχή των τετελεσμένων της δημοσιονομικής προσαρμογής. Η τακτική αυτή λειτουργεί ήδη παραλυτικά στο κίνημα.

Η υπαρκτή αριστερά επιμένει στον παραλογισμό ότι δεν μπορούν να κατακτηθούν πολιτικοί στόχοι του λαϊκού – εργατικού κινήματος στο έδαφος του καπιταλισμού. Απορρίπτει σήμερα κάθε αίτημα που η πλήρης ικανοποίηση του απαιτεί άλλη εξουσία. Μα τότε πως θα φτάσουν οι εργαζόμενοι σε αυτήν; Με ζύμωση και χωρίς πράξη; Τα αιτήματα του Πολυτεχνείου έξω οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ ήταν λάθος; Ή ακόμα το οκτώωρο και όποια άλλη κατάκτηση, δεν κερδήθηκαν με αγώνες ακόμη και εναντίον αντιδραστικών κυβερνήσεων;

Αυτή η λογική του ΚΚΕ, καταλήγει, από άλλο δρόμο, στη δεξιά γραμμή άρνησης του αντικαπιταλιστικού περιεχομένου πάλης και των μαζικών επιθετικών αγώνων για κατακτήσεις. Τα πάντα μετατίθενται στην αλλαγή των συσχετισμών και σε μια απροσδιόριστη λαϊκή εξουσία.

Είναι καιρός να ξεφύγουμε από την λογική ανάθεσης της πολιτικής είτε σε κοινοβουλευτικές προτάσεις είτε στο “κόμμα”, όσο αριστερό κι αν δηλώνει.

Οι μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς είναι ανάγκη να συμβάλουν ενωτικά στην αναθέρμανση της αυτοπεποίθησης του οργανωμένου λαού ότι μπορεί να νικήσει σήμερα. Και, μέσα από την πείρα του κινήματος του, μπορεί να προσεγγίζει την αναγκαιότητα της Εργατικής Δημοκρατίας.

Γι’ αυτό είναι αναγκαία η μετωπική συγκρότηση ενός ρεύματος ρήξης και ανατροπής με κορμό το ταξικά ανασυγκροτούμενο εργατικό κίνημα σε συμμαχία με τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Ποια θα είναι η στάση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σε μια κυβέρνηση εθνικής σωτηρίας με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ;

Γνωρίζουμε από την καθημερινή μας δράση ότι σημαντικό μέρος του κόσμου ακουμπάει στην εναλλακτική του ΣΥΡΙΖΑ ως τελευταία ελπίδα κοινοβουλευτικής διεξόδου. Δεν την στηρίζει ενεργητικά διότι διαισθάνεται ότι έχει συγκεκριμένα όρια.

Δεν αναλαμβάνουμε καμιά ευθύνη να γίνουμε συνένοχοι στο παραμύθι ότι υπάρχει δυνατότητα αλλαγής πορείας εντός της ΕΕ και του ευρώ. Αρνούμαστε να αποδεχτούμε, όπως και το 1989, ένα πολύτιμο ριζοσπαστικό δυναμικό να συνθλιβεί στις μυλόπετρες του συμβιβασμού με το σύστημα.

Απορρίπτουμε τους άθλιους αντι-αριστερούς εκβιασμούς περί “χαμένης ψήφου” και τα ψευτοδιλήμματα των καλπονοθευτικών εκλογικών νόμων, που δυστυχώς αναπαράγονται σήμερα από κόμματα της κοινοβουλευτικής Αριστεράς.

Και μετά;

Αντίθετα αναλαμβάνουμε τις πιο δύσκολες και βαριές ευθύνες που προτείνουμε να εγκολπωθούν όλες οι μαχόμενες δυνάμεις της Αριστεράς. Να σταθούμε με αυτοθυσία ενάντια στον ταξικό εχθρό και τον συρφετό εξουσίας του που συνεχίζει την αντιλαϊκή

επίθεση.

Να συμβάλουμε ώστε, χωρίς αναμονή, το ανασυγκροτούμενο εργατικό κίνημα, αξιοποιώντας και μια πιθανή πολιτική αστάθεια, να επιβάλει στην κυβέρνηση φιλολαϊκές λύσεις σε όλα τα φλέγοντα ζητήματα.

Να δώσουμε όλες τις δυνάμεις για την συγκρότηση Επιτροπών Λαϊκής Δημοκρατικής Δράσης για τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας παντού.

Να αντισταθούμε μαχητικά στις φασιστικές ομάδες, τις δυνάμεις καταστολής και σε όποιον άλλο επιτίθεται στους εργαζόμενους και τη νεολαία.

Δημοσιεύθηκε στο **ΠΡΙΝ**, 27.4.2014